

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Obdo/1/2022
Identifikačné číslo spisu:	6119288318
Dátum vydania rozhodnutia:	15.12.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Gabriela Mederová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6119288318.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Mederovej a členiek senátu JUDr. Aleny Priellovej a JUDr. Lenky Praženkovej v spore žalobcu: KOMES PLUS, s.r.o., so sídlom Tatranská Lomnica 14750, 059 60 Tatranská Lomnica, IČO: 31 720 595, zast. JUDr. František Kočka, advokát so sídlom Timonova 13, 040 01 Košice, proti žalovanému: Východoslovenská distribučná, a.s., so sídlom Mlynská 31, 042 91 Košice, IČO: 36 599 361, zast. KVASŇOVSKÝ & PARTNERS | ADVOKÁTI s.r.o., so sídlom Dunajská 32, 811 08 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 51 003 848, o zaplatenie 579,73 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 31Cb/41/2019, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 25. novembra 2020, č. k. 4Cob/141/2020-421, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovaný m á voči žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 25. novembra 2020, č. k. 4Cob/141/2020-421, v prvom výroku potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) z 21. novembra 2019, č. k. 31Cb/41/2019-265, v spojení s opravným uznesením zo dňa 30. marca 2020, č. k. 31Cb/41/2019-332, v druhom výroku odmietol odvolanie voči prvému výroku rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania a v treťom výroku priznal žalovanému proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že súd prvej inštancie potvrdzovaným rozsudkom v prvom výroku návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol, v druhom výroku zamietol žalobu a v treťom výroku priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie opravným uznesením zo dňa 30. marca 2020 rozhodol tak, že opravil bod

18. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý má správne znieť „... nesplnenie oznamovacej povinnosti k 15.08. má za následok sankcie v podobe nemožnosti uplatniť si právo na odber elektriny a na doplatok ...“

3. Žalobca si žalobou uplatnil nárok na zaplatenie 579,73 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,05 % ročne zo sumy 290,99 eur od 21.05.2015 do zaplatenia, vo výške 9,05 % ročne zo sumy 288,74 eur od 18.06.2015 do zaplatenia spolu s nákladmi spojenými s uplatnením pohľadávky vo výške 40,- eur, titulom neuhradeného doplatku na množstvo dodanej elektriny fakturovanej faktúrou č. VF/201500407 a č. VF/201500501. Žalobca je vlastníkom a prevádzkovateľom zariadenia na výrobu elektriny z obnoviteľných zdrojov - fotovoltaickej elektrárne. Žalobca ako výrobca elektriny z obnoviteľných zdrojov energie, Východoslovenská energetika, a.s., ako odberateľ elektrickej energie a žalovaný ako prevádzkovateľ distribučnej sústavy uzatvorili Zmluvu o dodávke elektriny, prevzatí zodpovednosti za odchýlku a doplatku (ďalej len „Zmluva“), ktorá nadobudla účinnosť dňa 01.01.2015. Žalobca vyúčtoval žalovanému ceny doplatku za elektrickú energiu za apríl 2015 faktúrou č. VF/201500407 zo dňa 06.05.2015, splatnou dňa 20.05.2015, vo výške 290,99 eur a za máj 2015 faktúrou č. VF/201500501 zo dňa 03.06.2015, splatnou dňa 17.06.2015, vo výške 288,74 eur. Žalovaný odmietol žalobcovi vyúčtované ceny elektriny uhradiť dôvodiac, že si žalobca v roku 2015 nemohol uplatniť právo na podporu. Listom zo dňa 18.12.2014 žalobca oznámil žalovanému, že splnil všetky podmienky stanovené v § 4 zákona č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o podpore OZE“). Právo na podporu žalobcovi vzniklo a bolo mu potvrdené a priznané viacerými rozhodnutiami ÚRSO, ktoré neboli dosiaľ žiadnym spôsobom zrušené. Žalobca zároveň uviedol, že formulácia v zákone o podpore OZE „k 15.8.“ v žiadnom prípade neumožňuje prijať taký výklad, ktorého výsledkom by bol záver, že uplatnenie podpory a oznámenie predpokladaného množstva dodávok musí byť doručené prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy do 15.8. Všetky informácie, ktoré mali byť predmetom oznámenia o uplatnení podpory a oznámenia o predpokladanom množstve dodanej elektriny na rok 2015, mal žalovaný ako prevádzkovateľ regionálnej distribučnej sústavy k dispozícii aj pred 15.08.2014 a boli mu známe. Žalobca poukázal aj na stanovisko ÚRSO, podľa ktorého postačí, aby oznámenie o uplatnení podpory vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny na nasledujúci kalendárny rok bolo dané na poštovú prepravu najneskôr dňa 15.08.

4. Žalovaný navrhol žalobu zamietnuť. Poukázal na to, že žalobca si nesplnil svoju povinnosť, ktorú mu ukladá ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE, t. j. povinnosť oznámiť žalovanému ako prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy uplatnenie podpory podľa ust. § 3 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona o podpore OZE, vrátane predpokladaného množstva dodanej elektriny na rok 2015 v zákonom stanovenej lehote do 15.08.2014, čím svojou nebanalivosťou stratil možnosť úspešne si v roku 2015 uplatniť právo na podporu podľa ust. § 4 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona o podpore OZE. Lehota uvedená v zákone o podpore OZE je lehotou hmotnoprávnou, čo vyslovil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v uznesení z 27. augusta 2019, sp. zn. 2Obdo/18/2018. Do uplynutia zákonom stanovenej lehoty 15.08.2014 nebol žalovanému do jeho dispozičnej sféry zo strany žalobcu doručený žiaden jednostranný právny úkon obsahovo predstavujúci oznámenie o predpokladanej charakteristike dodávky žalobcu, ani oznámenie o uplatnení podpory žalobcom v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE. Sám žalobca tvrdí a predkladá dôkazy o tom, že oznámenie o uplatnení podpory a jej rozsahu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE údajne podal dňa 15.08.2014 len do pošty a žalovanému bolo predmetné oznámenie doručené až po uplynutí zákonom stanovenej lehoty 15.08.2014.

5. Súd prvej inštancie poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) PL. ÚS 50/2015-148 z 22.03.2017, podľa ktorého ustanovenie § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE nie je v rozpore s čl. 1 ods. 1, čl. 13 ods. 4, čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 35 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vzhľadom na tvrdenia žalobcu, že oznámenie o uplatnení podpory na rok 2015 dal na poštovú prepravu dňa 15.08.2014 a zásielka bola žalovanému doručená po 15.08.2014, sa súd prvej inštancie obmedzil na právne posúdenie charakteru lehoty na splnenie povinnosti v zmysle zákona o podpore OZE. Súd prvej

inštancie uviedol, že novelizáciou ustanovenia § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE sa od 01.01.2014 zaviedla sankcia pre výrobcu elektriny, ktorý nesplní oznamovaciu povinnosť k 15.08. tak, že v ďalšom roku si nemôže uplatniť právo na odber elektriny ani na doplatok. Ustanovenie § 4 ods. 3 do 01.01.2014 takisto ukladalo oznamovaciu povinnosť do 15.08., avšak nie pod hrozbou sankcií. V zmysle prechodného ustanovenia § 18e ods. 1 zákona o podpore OZE, sa na žalobcu vzťahujú predpisy pred 01.01.2014, t. z. nesplnenie oznamovacej povinnosti k 15.08. nemá (tu doplnil odvolací súd poznámku, že súd prvej inštancie opravným uznesením zo dňa 30. marca 2020 vykonal opravu odôvodnenia rozsudku v tejto časti v znení „má“) za následok sankcie v podobe nemožnosti uplatniť si právo na odber elektriny a na doplatok. Podľa predložených dokladov, žalobca podal oznámenie adresované žalovanému dňa 15.08.2014 na pošte, to znamená, že si svoju oznamovaciu povinnosť voči žalovanému nesplnil. Súd prvej inštancie konštatoval, že podľa pôvodného znenia § 4 ods. 2 písm. a/ a b/ zákona o podpore OZE, ak si tieto povinnosti výrobca elektriny nesplnil, nedisponoval právom na odber elektriny za cenu elektriny na straty. K zmene pôvodného znenia § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE došlo s účinnosťou od 01.01.2014, prostredníctvom novelizácie vykonanej zákonom č. 382/2013 Z. z., ktorý oproti stavu účinnému k 31.12.2013 obsahuje dve zásadnejšie zmeny: 1/ pod hrozbou sankcie zahrnul plnenie všetkých povinností ustanovených v § 4 ods. 2 zákona o podpore OZE, t. j. oproti stavu predchádzajúcemu aj povinnosti uvedené v § 4 ods. 1 písm. c/ a d/ zákona o podpore OZE, 2/ rozšíril dôsledky neplnenia zákonných povinností nielen na stratu práva na odber elektriny za cenu elektriny na straty podľa § 4 ods. 1 písm. b/ zákona, ale aj straty práva na tzv. doplatok podľa § 4 ods. 1 písm. d/ zákona o podpore OZE, a to s poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 50/2015-148 z 22. marca 2017. Súd prvej inštancie poukázal aj na právny názor najvyššieho súdu vyslovený v rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/18/2018, podľa ktorého dovolací súd považoval za potrebné poukázať na doslovné znenie ust. § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE. Logickým a gramatickým výkladom uvedeného ustanovenia je zrejmé, že výrobca elektriny je povinný vykonať dva úkony, a to oznámiť uplatnenie podpory a súčasne uviesť predpokladané množstvo dodanej elektriny, všetko k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Tieto dve povinnosti musia byť splnené kumulatívne s tým, že nevykonanie niektorej z nich znamená porušenie zákonom uložených povinností. Ak zákonodarcu uložil výrobcovi elektriny v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE dve samostatné povinnosti, avšak na seba nadväzujúce, a to s výslovnou uvedenou lehotou, ktorá je vyjadrená číselne a určená na presne stanovený dátum 15. augusta, je takúto lehotu potrebné považovať za hmotnoprávnú a nie procesnú. Záver o hmotnoprávnom charaktere lehoty je opretý aj o nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 50/2015, ktorý dospel k záveru, že sankčný mechanizmus vyjadrený v ustanovení § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE má súkromnoprávny charakter. Za rozhodujúci moment pre uplatnenie podpory podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE je preto potrebné považovať moment doručenia prejavu vôle prevádzkovateľovi distribučnej sústavy, pretože až od tohto momentu sa takýto jednostranný právny úkon výrobcu stáva perfektným a nadobúda spôsobilosť spôsobovať účinky, ktoré s takýmto prejavom vôle zákon spája. Keďže žalobca v konaní nepreukázal a ani to netvrdil, že Oznámenie o uplatnení podpory doručil žalovanému do 15.08.2014 vrátane, nesplnil svoju povinnosť vyplývajúcu z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE, jeho právo na danú podporu v zmysle zákona o podpore OZE na nasledujúci rok mu zaniklo, preto nemá ani nárok na zaplatenie uplatnenej výšky doplatkov na základe Zmluvy.

6. Súd prvej inštancie zároveň zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 164 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „C. s. p.“), a to až do skončenia konania vedeného na ústavnom súde o ústavnej sťažnosti proti uzneseniu najvyššieho súdu z 27. augusta 2019, sp. zn. 2Obdo/18/2018. Prerušenie konania by bolo podľa súdu prvej inštancie neefektívne a neúčelné.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v celom rozsahu žalobca odvolanie, v ktorom odvolaciemu súdu navrhol, aby napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie. Odvolanie odôvodnil dôvodmi podľa § 365 ods. 1 písm. b/, d/, f/ a h/ C. s. p. Podľa žalobcu odkaz na uznesenie najvyššieho súdu z 27. augusta 2019, sp. zn. 2Obdo/18/2018 nezbavuje súd prvej inštancie povinnosti riadne odôvodniť svoje rozhodnutie. Súd prvej inštancie sa nedostatočne podľa žalobcu vysporiadal s námietkami, že žalobca si povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE na rok 2015 splnil riadne a včas,

a to aj odovzdaním Oznámenia o uplatnení podpory na poštovú prepravu dňa 15.08.2014, keďže slovné spojenie „k“ 15.08. neznamená posledný termín lehoty ale stav „k“ akému sa majú údaje pre splnenie tejto povinnosti oznámiť. Žalobca poukázal na skutočnosť, že aj keď si za predchádzajúce obdobia túto povinnosť nesplnil včas, podpora vo forme doplatku aj ceny elektriny na straty mu bola priznaná za všetky roky od uvedenia predmetnej elektrárne do prevádzky. Žalovaný v decembri 2014 podpísal so žalobcom Zmluvu účinnú od roku 2015, ktorú mu zaslal na podpis listom z 10.12.2014, v ktorom žalovaný žalobcu usmerňoval, že mu má fakturovať ceny doplatku a teda že má nárok na podporu aj v roku 2015. Z uvedeného vyplýva, že ešte v decembri 2014 aj žalovaný považoval povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE na rok 2015 za splnenú vo vzťahu k žalobcovi. Takéto konanie žalovaného je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku a nemôže požívať ochranu. Žalovanému boli všetky skutočnosti uvedené v § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE, t. j. množstvo elektriny, ktoré žalobca predpokladá, že vyrobí v roku 2015 ako aj vôľa žalobcu uplatniť si podporu, známe už skôr, a to aj z Potvrdenia o pôvode elektriny z OZE a z Cenového rozhodnutia ÚRSO, ktoré mal žalovaný k dispozícii.

8. Odvolací súd poukázal na ust. § 357 písm. n/ C. s. p., ktoré stanovuje prípustnosť odvolania len proti uzneseniu o prerušení konania a nie aj proti zamietnutiu návrhu na prerušenie konania. Toto ustanovenie je potrebné vykladať reštriktívne a nemožno rozširovať prípustnosť odvolania na prípady, ktoré nie sú v tomto ustanovení výslovne uvedené. Odvolanie žalobcu v časti, ktorá smeruje proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na prerušenie konania preto nie je prípustné a odvolací súd odvolanie proti tomuto výroku rozsudku súdu prvej inštancie podľa § 386 písm. c/ C. s. p., odmietol.

9. Odvolací súd vo vzťahu k zvyšnej časti napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie uviedol, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodnil, preto naň v súlade s § 387 ods. 2 C. s. p., v plnom rozsahu poukázal. Z obsahu odvolania vyplýva, že žalobca nesúhlasí s právnymi závermi súdu prvej inštancie. Samotná skutočnosť, že žalobca má na vec odlišný názor a že rozhodnutie súdu prvej inštancie nebolo odôvodnené podľa jeho predstáv, nie je dostačujúcou bázou pre tvrdenia o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia a existencii vady v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ C. s. p. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti rozhodnutia odvolací súd uviedol, že základnou spornou otázkou v predmetnom konaní je splnenie zákonnej povinnosti žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE a výkladu lehoty „k 15. augustu“ obsiahnutej v tomto ustanovení. Ak by si žalobca nesplnil svoju povinnosť podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE malo by to za následok, že si nemôže na elektrinu vyrobenú v danom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo na doplatok za rok 2015 v žalovanej výške. V konaní nebola sporná skutočnosť, že žalobca zásielku podal dňa 15.08.2014 na poštovú prepravu a dňa 18.08.2014 bola doručená do dispozičnej sféry žalovaného.

10. Odvolací súd poukázal na odlišnú rozhodovaciu prax všeobecných súdov, ako aj samotného Krajského súdu v Košiciach v obdobných sporoch. Pri rozhodovaní sporu ale vychádzal z rozhodovacej praxe najvyšších súdnych autorít, a to z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 20Bdo/18/2018 z 27. augusta 2019, ktorého závery sú aplikovateľné aj na tu posudzovaný spor a ktoré prešlo aj testom ústavnosti, keď ústavná sťažnosť voči uvedenému rozhodnutiu bola ústavným súdom rozhodnutím zo 6. februára 2020, sp. zn. II. ÚS 52/2020, odmietnutá. Najvyšší súd v uvedenom rozhodnutí dospel k záveru, že logickým a gramatickým výkladom ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE je zrejmé, že výrobca elektriny je povinný vykonať dva úkony, a to oznámiť uplatnenie podpory a súčasne uviesť predpokladané množstvo dodanej elektriny, všetko k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Najvyšší súd uviedol, že zákonodarca uložil výrobcovi elektriny v ustanovení § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE dve samostatné povinnosti, avšak na seba nadväzujúce, a to s výslovne uvedenou lehotou, ktorá je vyjadrená číselne a určená na presne stanovený dátum dňa 15. augusta, je takúto lehotu potrebné považovať za hmotnoprávnú a nie procesnú. Tento záver oprel odvolací súd aj o nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 50/2015, ktorý dospel k záveru, že sankčný mechanizmus vyjadrený v ust. § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE má súkromnoprávny charakter, pričom spôsobuje právne následky v oblasti hmotného práva a predmetná právna norma musí mať hmotnoprávnú povahu a rovnako aj lehota v nej obsiahnutá musí mať hmotnoprávnú povahu. Vychádzajúc z uvedeného záveru najvyššieho súdu odvolací súd dospel k záveru, že žalobca si nesplnil svoju povinnosť uvedenú v

citovanom ustanovení zákona o podpore OZE, pretože nedoručil žalovanému oznámenie do 15. augusta 2014 tak, aby žalovaný mal v tento deň zásielku vo svojej dispozičnej sfére.

11. Cenové rozhodnutie ÚRSO je podľa odvolacieho súdu rozhodnutím vydaným v osobitnom konaní medzi žalobcom a ÚRSO, žalovaný v tomto konaní nevystupuje a toto rozhodnutie nemožno zamieňať s oznamovacou povinnosťou podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE, ktorá sleduje iný účel. Uvedené obdobie platí aj pre Potvrdenia o pôvode elektriny z OZE.

12. Žalobca síce v konaní tvrdil, že predpokladané množstvo dodanej energie žalobcom na rok 2015, na ktoré si uplatňuje doplatok, vyplýva z cenového rozhodnutia ÚRSO, no z cenového rozhodnutia iba vyplýva, že ÚRSO pri posudzovaní predpokladaného množstva elektriny, na ktoré sa v roku 2014 uplatní doplatok, vychádzal z údajov pre rok 2014 predložených žalobcom, teda z údajov vzťahujúcich sa na rok 2014 a nie na rok 2015, keďže výrobcovia elektriny môžu v priebehu obdobia, na ktoré im bolo cenové rozhodnutie vydané, z rôznych dôvodov vyrobiť elektriny viac ako pôvodne uviedli vo svojej žiadosti alebo úplne prestať vyrábať a právo na podporu si neuplatniť. Zo znenia § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE jednoznačne vyplýva, že k splneniu tam uvedených povinností má dôjsť vždy k 15. augustu na nasledujúci kalendárny rok. Ide teda o opakovanú činnosť, o každoročne opakovanú povinnosť, pokiaľ si žalobca uplatňuje podporu. Tým, že zákonom je uložená povinnosť každoročne predkladať - oznamovať dané skutočnosti, zákonodarcu nemal na mysli predkladať každoročne to isté cenové rozhodnutie ÚRSO vydané v roku 2014. Právny dopad nesplnenia právnej povinnosti je v § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE jednoznačný, teda žalobca si nemôže na nasledujúci kalendárny rok uplatniť podporu. Táto nemožnosť uplatnenia podpory nastáva zo zákona, ex lege, vzťahuje sa len na nasledujúci kalendárny rok.

13. Odvolací súd ďalej poukázal na ust. § 18e ods. 1 zákona o podpore OZE, s ktorého aplikáciou sa vysporiadal ústavný súd v náleze sp. zn. PL. ÚS 50/2015, v ktorom uviedol, že zavedenie nepravnej retroaktivity prostredníctvom nového znenia § 4 ods. 3 je z ústavného hľadiska nielen akceptovateľné, ale aj žiadúce, pričom mechanizmus tejto sankcie sa uplatní ex lege a nie sú potrebné ďalšie rozhodnutia s tým, že ide o súkromnoprávny vzťah medzi žalobcom a žalovaným.

14. Pokiaľ postup podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE nebol zo strany žalobcu dodržaný, nemožno podľa odvolacieho súdu dospieť k záveru, že konanie žalovaného podľa § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE je v rozpore s dobrými mravmi a bežnými obchodnými zvyklosťami.

15. Vzhľadom na uvedené dôvody, dospel odvolací súd k záveru o vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá z dôvodu nesplnenia si zákonných povinností žalobcu voči žalovanému podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE, v dôsledku čoho mu podľa § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE právo na podporu na rok 2015 zaniklo.

16. Odvolací súd sa následne zaoberal možnosťou aplikácie § 257 C. s. p., avšak dospel k záveru, že žalobca za okolnosti hodné osobitného zreteľa označil len okolnosti veci, ktoré podľa odvolacieho súdu nie sú dôvodmi hodnými osobitného zreteľa. Aktívna obrana žalovaného v konaní nie je dôvodom na nepriznanie náhrady trov konania. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie aj v napadnutom výroku o náhrade trov konania.

17. Proti rozsudku odvolacieho súdu, v časti jeho I. a III. výroku, podal žalobca dovolanie, ktorým navrhol rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Žalobca v dovolaní poukázal na doterajší priebeh konania a závery prijaté nižšími súdmi. Dôvodnosť dovolania žalobca odôvodnil nesprávnym právnym posúdením veci v spojení s dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., a nesprávnym procesným postupom súdu, ktorým sa žalobcovi znemožnilo uplatňovať procesné práva v takej miere, že prišlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.).

17.1. Pri nesprávnom právnom posúdení veci dovolateľ poukázal na odlišné právne názory dovolacieho súdu v obdobných veciach. Právny názor prijatý odvolacím súdom v tejto veci, ktorý vychádza z

uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/18/2018 je podľa žalobcu v rozpore s právnym názorom vyjadreným v neskoršom uznesení najvyššieho súdu z 30. júna 2020, sp. zn. 2Obdo/82/2019, ktorým bolo odmietnuté dovolanie žalovaného proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bolo žalobe vyhovené a v ktorom nižšie súdy dospeli k záveru, že žalobca podaním zásielky na pošte 15.08.2014 dodržal lehotu na uplatnenie práva na podporu. Žalobca ďalej poukázal na viaceré rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach, a to rozsudok z 31. augusta 2019, sp. zn. 2Cob/19/2018, rozsudok z 30. marca 2017, sp. zn. 3Cob/96/2016 a rozsudok z 28. júna 2017, sp. zn. 4Cob/11/2017.

17.2. Odkaz odvolacieho súdu v odôvodnení napádaného rozsudku na rozhodnutie najvyššieho súdu v obdobnej veci podľa dovolateľa nezbavuje odvolací súd povinnosti riadne a presvedčivo odôvodniť svoje rozhodnutie. Žiaden zo súdov sa nezaoberal zásadnou právnou otázkou zvyrazňujúcou predovšetkým zásadu právnej istoty v súvislosti s možnosťou rôzneho výkladu zákonného ustanovenia „k 15. augustu“. Právny názor najvyššieho súdu vyjadrený v rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/18/2018 nie je ustálený, keď existuje opačný právny názor, napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/82/2019.

17.3. Nesprávne právne posúdenie veci dovolateľ vyvodzuje z výkladu sporného ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE nižšími súdmi. Pokiaľ zákonodarca použil predložku „k“ neznamená, to, že by uplatnenie podpory na rok 2015 vrátane predpokladanej ročnej charakteristiky vyrobenej elektrickej energie muselo byť oznámené „do“ 15.08.2014 žalovanému ako prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy a Úradu pre reguláciu sieťových odvetví. Poukazom na ust. § 35 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) dovolateľ zdôraznil, že princípom výkladu právnych úkonov v súkromnom práve je, že iné formy výkladu ako je gramatický výklad je možné použiť iba v prípade, ak to nie je v rozpore s jazykovým prejavom. Výklad Krajského súdu v Košiciach prezentovaný v obdobných právnych veciach sp. zn. 2Cob/171/2018, 2Cob/19/2018, 3Cob/96/2016, 4Cob/11/2017, ako aj výklad najvyššieho súdu vyjadrený v rozhodnutí sp. zn. 2Obdo/82/2019, nie je v rozpore s právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v náleze z 22. marca 2017, sp. zn. PL. ÚS 50/2015.

17.4. Žalobca zároveň zdôraznil, že predpokladané množstvá vyrobenej elektrickej energie v predmetnej elektrárni žalobcu v k. ú. B. sú odlišné od skutočne vyrobeného množstva a skutočne vyrobené množstvo nemožno vzhľadom na prírodné faktory predpokladať a tieto údaje majú preto len informatívny charakter. Ich množstvo nemá žiaden vplyv na určenie cien doplatkov a na povinnosť žalovaného zaplatiť žalobcovi doplatky za skutočne dodané množstvá elektriny, a to aj v prípade, ak by žalobcom skutočne vyrobené množstvá elektriny prekročili predpokladané množstvá. Žalovaný s informáciami uvedenými v oznámení o uplatnení podpory a s predpokladanými množstvami elektriny ďalej nepracoval a tieto údaje nepotreboval, o čom svedčí aj zrušenie spornej povinnosti od 01.01.2019. Sankcia za oznámenie údajov podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE bola do zákona o podpore OZE doplnená až s účinnosťou od 01.01.2014, povinnosť výrobcu elektriny z OZE oznamovať prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy a ÚRSO uplatnenie si podpory a predpokladané množstvo elektriny „k 15.8.“ bola v zákone o podpore OZE stanovená od 01.01.2010 a počas tohto obdobia medzi sebou žalobca a žalovaný zaviedli istú prax pri plnení tejto povinnosti.

17.5. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/18/2018, na ktoré odvolací súd poukazuje, sú podľa dovolateľa v rozpore s princípom materiálnej pravdy a nedostatočne reagujú na argumentáciu žalobcu týkajúcu sa stability súdnych rozhodnutí, princípu právnej istoty a ochrany práv nadobudnutých v dobrej viere žalobcom.

17.6. Žalobca podporne poukázal na bod 6.1.3 Prevádzkového poriadku žalovaného, z ktorého vyplýva povinnosť prevádzkovateľa regionálnej distribučnej sústavy (žalovaného) do 15 dní od registrácie oznámenia vyzvať výrobcu elektriny na doplnenie potrebných informácií. Žalovaný a ani Východoslovenská energetika, a.s., nevyzvali a ani neupozornili žalobcu na podľa nich neskoré uplatnenie si práva na podporu a naopak ešte v decembri 2014 žalobcu usmerňovali, že má účtovať ceny elektriny v sadzbách, ktoré požívajú podporu podľa zákona o podpore OZE, hoci pri akceptácii ich výkladu už najneskôr v auguste 2014 museli vedieť, že žalobca si povinnosť nesplnil včas. Žalovaný a Východoslovenská energetika, a.s., zanedbali všeobecnú prevenčnú povinnosť podľa § 415 Občianskeho zákonníka a aj na nich sa vzťahovala zakročovacia povinnosť podľa § 384 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka. Včasným informovaním výrobcov elektriny vrátane žalobcu o spôsobe splnenia povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE mohol žalovaný predísť

týmto problémom. Žalovaný tak neurobil ani pri uzatváraní zmluvy na dodávku elektriny na rok 2015.

17.7. Rozsudok odvolacieho súdu spolu s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/18/2018 podľa žalobcu vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci aj pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu ohľadom obchodných zvyklostí a zanedbania všeobecnej prevenčnej povinnosti a zakročovacej povinnosti zo strany žalovaného a Východoslovenskej energetiky, a.s.

17.8. Vzhľadom na uvedené považuje žalobca za rozhodujúci dátum, kedy žalobca podal predmetnú zásielku na poštovú prepravu a nie dátum, kedy bola zásielka doručená do dispozičnej sféry prevádzkovateľa regionálnej distribučnej sústavy. Nie je preto pravdou, že by žalobcovi zaniklo právo uplatniť si podporu v roku 2015. Dovolateľ poukázal na znenie § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE v znení účinnom od 01.01.2014 do 31.12.2018, podľa ktorého si výrobca elektriny s právom na podporu, ktorý nesplní povinnosti podľa odseku 2, nemôže na elektrinu vyrobenú v danom zariadení na výrobu elektriny uplatniť právo podľa odseku 1 písm. b/ a c/ na nasledujúci kalendárny rok. Zároveň podľa čl. VII. ods. 20 Zmlúv o dodávke elektriny, boli Zmluvy o dodávke elektriny uzatvorené na „dobu určitú, do zániku práva Výrobcu na podporu podľa § 3 ods. 1 písm. b/ zákona o podpore, ktorá sa touto zmluvou realizuje“. Z uvedeného dovolateľa vyvodzuje, že aj v prípade stotožnenia sa so závermi odvolacieho súdu o nemožnosti uplatnenia práva na podporu na rok 2015, neznamená to, že došlo k zániku práva na podporu a k zániku Zmluvy o dodávke elektriny a teda Zmluva o dodávke elektriny vo vzťahu k elektrárni sťažovateľa v k. ú. Ruskov platila v roku 2015 a platí aj v súčasnosti. Na jej základe bol žalovaný povinný žalobcovi plniť vrátane zaplatenia cien doplatkov za žalované obdobia. Rozsudok odvolacieho súdu a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/18/2018 vec nesprávne právne posúdili aj pokiaľ ide o argumentáciu žalobcu ohľadom rozdielu medzi „zánikom práva“ a „nemožnosťou uplatniť si právo“ na podporu a aj pokiaľ ide o skutočnosť, že zmluvný vzťah medzi žalobcom, žalovaným a Východoslovenská energetika, a.s. trval aj v roku 2015.

17.9. Vo vzťahu k vytýkanému nesprávnemu procesnému postupu odvolacieho súdu dovolateľ uviedol, že odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozsudku dostatočne nevysporiadal s argumentáciou žalobcu a na jeho argumenty dostatočne nereagoval a neodpovedal, čo spôsobuje arbitrárnosť a neudržateľnosť jeho záverov. Odvolací súd nedostatočne reagoval na argumentáciu žalobcu týkajúcu sa nejednoznačnej formulácie § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE „k 15. augustu“ pripúšťajúcej rôzny výklad. Argumentácia odvolacieho súdu je zároveň v rozpore s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu a ústavného súdu, ktorá zohľadňuje princíp právnej istoty a z ktorej vyplýva, že v prípade neurčitej právnej normy, ktorá pripúšťa rôzny výklad, je potrebné uprednostniť výklad v prospech žalobcu a lehotu je potrebné považovať za zachovanú, bez ohľadu na jej povahu. Odvolací súd sa zaoberal iba otázkou, či ide o hmotnoprávnu alebo procesnoprávnu lehotu, avšak vôbec sa nevysporiadal s argumentmi žalobcu a ani rozhodnutiami Krajského súdu v Košiciach v obdobných veciach a najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/82/2019, podľa ktorých je lehota zachovaná bez ohľadu na procesnoprávny alebo hmotnoprávny charakter tejto lehoty, a to s ohľadom na nejednoznačnú formuláciu.

17.10. Odvolací súd bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy boli všetky skutočnosti uvedené v § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE, t. j. množstvo elektriny, ktoré žalobca predpokladá, že vyrobí vo svojej elektrárni v k. ú. B. v roku 2015 ako aj vôľa žalobcu uplatniť si podporu, vo vzťahu k tomuto zariadeniu žalobcu aj v roku 2015, známe už skôr, a to aj z Potvrdenia o pôvode elektriny z OZE a z Cenového rozhodnutia ÚRSO, ktoré boli prevádzkovateľovi regionálnej sústavy doručené. Pre splnenie povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE neexistoval predpísaný formulár a žalobca si túto povinnosť mohol splniť akoukoľvek formou. Rozsudok odvolacieho súdu a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/18/2018, na ktoré odkazuje, sú v rozpore s princípom materiálnej pravdy a nedostatočne sa vysporiadali s argumentáciou žalobcu týkajúcou sa skutočnosťou, že k splneniu povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE došlo včas iným spôsobom ako podaním zásielky na poštovú prepravu dňa 15.08.2014.

18. K dovolaniu žalobcu doručil svoje vyjadrenie žalovaný, ktorým dovolanie žalobcu navrhol odmietnuť ako neprípustné, prípadne zamietnuť ako nedôvodné a žalovanému priznať voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

18.1. Žalovaný na úvod vyjadrenia poukázal na ust. § 422 ods. 1 písm. a/ C. s. p., pre ktoré dovolanie

žalobcu nie je v časti namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci prípustné z dôvodu majetkového cenzu.

18.2. Žalovaný ďalej uviedol, že ústavná konformnosť ust. § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE a naň nadväzujúcej sankcie v zmysle § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE bola zo strany ústavného súdu preskúmaná v jeho náleze sp. zn. PL. ÚS 50/2015, pričom dotknutá právna úprava bola vyhodnotená ako ústavne konformná a žiaduca. Ústavný súd v predmetnom náleze, ako aj v náleze sp. zn. IV. ÚS 491/2018, uznesení sp. zn. II. ÚS 52/2020 a uznesení sp. zn. I. ÚS 487/2020 opakovane zdôraznil, že povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE majú výrobcovia elektriny primárne vo vzťahu k prevádzkovateľom regionálnej distribučnej sústavy ako subjektom súkromného práva, poukazujúc pritom na súkromnoprávnu povahu vzťahu medzi výrobcami elektriny a prevádzkovateľmi distribučných sústav pri uplatňovaní podpory v zmysle § 4 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona o podpore OZE ako aj sankcie v zmysle § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE s tým spojenej. Sporná otázka výkladu charakteru lehoty „k 15. augustu“ bola tiež posudzovaná zo strany najvyššieho súdu v uzneseniach sp. zn. 2Obdo/18/2018, 3Obdo/72/2019 a 3Obdo/116/2019, kde najvyšší súd rovnako vychádzal zo súkromnoprávneho charakteru vzájomného vzťahu výrobcu elektriny a prevádzkovateľa distribučnej sústavy pri uplatňovaní podpory v zmysle § 4 ods. 1 písm. b/ a c/ zákona o podpore OZE. Najvyšší súd vo všetkých uvedených rozhodnutiach konštatoval, že za rozhodujúci moment pre uplatnenie podpory podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE je potrebné považovať moment doručenia prejavu vôle prevádzkovateľovi distribučnej sústavy. V konaní pred nižšími súdmi nebolo sporné, že žalobca zásielku obsahom ktorej malo byť plnenie zákonom stanovených povinností v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE podal dňa 15.08.2014 len do pošty. Medzi stranami sporu nebola sporná ani skutočnosť, že zo strany žalobcu nebol žalovanému do uplynutia zákonom stanoveného termínu 15.08.2014 do jeho dispozičnej sféry doručený žiaden jednostranný právny úkon obsahovo predstavujúci oznámenie o predpokladanej charakteristike dodávky žalobcu ani oznámenie o uplatnení podpory žalobcom v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE. Je teda zrejmé, že zásielka nebola žalovanému doručená včas v zákonom stanovenej lehote, a teda povinnosť žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE nebola splnená riadne a včas, preto žalobcovi v zmysle sankcie obsiahnutej v § 4 ods. 3 zákona o OZE dočasne zanikol nárok na uplatnenie podpory na vyrobenú elektrinu v jeho výrobných zariadeniach v kalendárnom roku 2015.

18.3. K uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/82/2019 žalovaný uviedol, že ide o procesné rozhodnutie, ktorým prišlo k odmietnutiu podaného dovolania z dôvodu nenaplnenia dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., a dovolací prieskum nastolenej právnej otázky bol vzhľadom na nízku hodnotu sporu obmedzený. V uvedenom rozhodnutí sa tak najvyšší súd nezaoberal správnosťou prijatých právnych názorov, preto podľa žalovaného nejde o rozdielne riešenie rozhodujúcej právnej otázky. Z uvedeného dôvodu nie je možné uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/82/2019 považovať za odchylné rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré by rozhodovalo právnu otázku splnenia povinnosti v súlade s ust. § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE rozdielne. Voči tomuto uzneseniu najvyššieho súdu bola zo strany žalovaného podaná aj ústavná sťažnosť.

18.4. K dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ C. s. p., žalovaný uviedol, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je dostatočne zdôvodnený a je z neho zrejmé, akými úvahami sa všeobecné súdy riadili a aké právne normy na zistený skutkový stav aplikovali. Nedostatočné odôvodnenie nezakladá bez ďalšieho zmätočnosť rozhodnutí a prípustnosť dovolania. Právo na spravodlivý proces nie je možné vykladať ako právo na úspech v spore alebo ako právo na to, aby sa všeobecné súdy stotožnili s argumentáciou žalobcu. Rovnako právo na spravodlivý proces nie je možné vykladať extenzívne tak, že by bol konajúci súd povinný reagovať na každý argument ktorejkoľvek zo strán sporu.

18.5. Odvolací súd podľa názoru žalovaného správne zadefinoval predmet sporu a správne a ústavne konformne naň aplikoval dotknuté právne normy § 4 ods. 2 písm. c/ a § 4 ods. 3 zákona o podpore OZE. Odvolací súd sa v napadnutom rozhodnutí správne pridržiaval aj zásadného a východiskového názoru najvyššieho súdu vyjadreného v uznesení sp. zn. 2Obdo/18/2018 a 3Obdo/72/2019. V nadväznosti na ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu je pre predmet sporu rozhodujúca výlučne skutočnosť, či žalobca včas doručil alebo nedoručil žalovanému zásielku obsahujúcu informáciu o uplatnení podpory na nasledujúci kalendárny rok, spolu s informáciou o predpokladanom množstve vyrobenej elektriny. Pri hodnotení kvality súdneho rozhodnutia je podľa žalovaného potrebné vychádzať najmä zo splnenia povinnosti súdu odôvodniť konkrétne rozhodnutia v kontexte aplikácie východiskovej

právnej normy, k čomu v danom prípade jednoznačne prišlo.

18.6. Právna norma obsiahnutá v § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE zakotvujúca povinnosť výrobcu, ktorú je tento povinný v zákonom stanovenej lehote riadne splniť a jej splnenie resp. nesplnenie v zákonom stanovenej lehote má vplyv na existenciu nároku na reálne nadobudnutie podpory, t. j. spôsobuje právne následky v oblasti hmotného práva, a to tak vo sfére samotného žalobcu ako aj vo sfére žalovaného. Vzťah výrobcu a prevádzkovateľa distribučnej sústavy je prvom rade vzťahom hmotnoprávnym. Ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE explicitne zakotvuje povinnosť žalobcu oznámiť zákonom požadované náležitosti žalovanému, nie len ich odoslať na poštovú prepravu. Jeho povinnosť je možné považovať za splnenú až momentom, keď sa zákonom požadované informácie dostali do dispozičnej sféry žalovaného. Preto sa nejaví ako dôvodná polemika žalobcu, podľa ktorého § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE pripúšťa rôzny výklad vo vzťahu k vyjadreniu „k 15. augustu“. Výklad právnej normy obsiahnutej v § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE bol na úrovni najvyšších súdnych autorít posúdený ako zreteľný, stabilný a nevzbudzujúci rozumné pochybnosti.

18.7. K použitiu gramatického výkladu formulácie „k 15. augustu“ žalovaný uviedol, že aj pri použití primárne gramatického výkladu predmetný časový bod predstavuje zásadný temporálny predpoklad pre vznik účinkov právneho úkonu urobeného podľa ust. § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE a v súvislosti s týmto je zároveň potrebné rešpektovať rozdiel medzi oznámením a odoslaním.

18.8. Vo vzťahu k splneniu povinnosti žalobcu iným spôsobom žalovaný uviedol, že žalobcom naznačený spôsob náhradného plnenia povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE indikuje spôsob obchádzania zákona. Zmluva o dodávke elektriny nie je sama osebe dôkazom skutočnosti, že žalobca si voči žalovanému splnil povinnosť v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE. Žalobca má právo na podporu počas celého obdobia, počas ktorého mu toto bolo zo strany ÚRSO priznané, avšak pre ten-ktorý kalendárny rok si ho môže uplatniť len ak splní povinnosti v zmysle § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE.

18.9. Nesplnením prevenčnej a tiež zakročovacej povinnosti zo strany žalovaného sa dovolací súd podľa názoru žalovaného nie je povinný zaoberať, keďže predmetom konania nie je nárok na náhradu škody a preto nie je daný dôvod zaoberať sa aplikáciou ustanovení o náhrade škody.

19. K vyjadreniu žalovaného doručil súdu podaním z 20. júla 2021 svoje vyjadrenie žalobca, v ktorom zotrval na dôvodoch podaného dovolania a opätovne uviedol argumenty už uvádzané v dovolaní.

20. Najvyšší súd ako súd dovolací (podľa § 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas sporová strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 písm. c/ C. s. p.), bez nariadenia pojednávania, dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) dovolací súd uvádza nasledovné:

21. Podľa § 422 ods. 1 C. s. p., dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvom sa neprihliada a c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

22. Vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci namietanému dovolaťom je preto namieste posúdiť, či prípustnosť dovolania uplatneného pre dovolací dôvod podľa § 432 ods. 2 C. s. p., nie je vylúčená majetkovým cenzom upraveným v citovanom ustanovení § 422 ods. 1 C. s. p.

23. Napadnutým výrokom odvolacieho súdu bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bola žaloba zamietnutá. Žalobca žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica dňa 14.05.2019 uplatnil nárok na zaplatenie sumy 579,73 eur s príslušenstvom. Minimálna mzda za rok 2019 bola vo výške 520,- eur, z čoho desaťnásobok predstavuje sumu 5.200,- eur. Keďže predmetom dovolacieho prieskumu má byť výrok rozsudku odvolacieho súdu týkajúci sa nároku na zaplatenie 579,73 eur a závislý výrok o nároku na náhradu trov odvolacieho konania, ktorý ale do posudzovania majetkového cenzu nevstupuje, je potrebné konštatovať, že prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie

veci nie je možné založiť pre nesplnenie majetkového cenzu upraveného v § 422 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

24. Dovolací súd preto nemôže pristúpiť k skúmaniu právneho posúdenia namietaného dovolateľom, a to v časti týkajúcej sa výkladu ustanovenia § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE, konkrétne výkladu povahy lehoty „k 15. augustu“, ktorej výklad tvorí sporný substrát celého posudzovaného sporu. Dovolanie žalobcu je potrebné v časti namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci odmietnuť podľa § 447 písm. c/ C. s. p.

25. Najvyšší súd však dopĺňa, že táto právna otázka bola už opakovane riešená v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu a prijatím a publikovaním uznesenia najvyššieho súdu z 27. augusta 2019, sp. zn. 2Obdo/18/2018, v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 58/2020 vyjadril najvyšší súd vôľu, aby predmetné rozhodnutie bolo zaradené medzi judikatúru najvyššieho súdu. Právna veta k predmetnému rozhodnutiu bola prijatá v nasledujúcom znení: Výrobca elektriny má právo uplatniť si právo na podporu na nasledujúci kalendárny rok len v prípade, ak najneskôr do 15. augusta doručí prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy oznámenie podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona č. 309/2009 Z. z. o podpore obnoviteľných zdrojov energie a vysoko účinnej kombinovanej výroby v znení účinnom do 31. decembra 2018. Pre dodržanie lehoty a pre zachovanie práva na podporu za nasledujúci kalendárny rok tak nepostačuje, ak výrobca elektriny odovzdá predmetné oznámenie adresované prevádzkovateľovi regionálnej distribučnej sústavy na poštovú prepravu v posledný deň zákonom určenej lehoty (t. j. 15. augusta). Závery predmetného uznesenia najvyššieho súdu boli podrobené aj prieskumu ústavnosti, pričom ústavný súd uznesením zo 6. februára 2020 sp. zn. II. ÚS 52/2020 ústavnú sťažnosť odmietol. Najvyšší súd poukazuje zároveň aj na ďalšie rozhodnutia, a to uznesenia najvyššieho súdu z 20. novembra 2019 sp. zn. 3Obdo/72/2019, z 24. júna 2020 sp. zn. 3Obdo/116/2019 a z 30. novembra 2021 sp. zn. 4Obdo/90/2020, ktoré pokračovali v rozhodovacej praxi nastolenej uznesením najvyššieho súdu z 27. augusta 2019 sp. zn. 2Obdo/18/2018.

26. Žalobca ďalej v dovolaní namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu napĺňajúci vadu zmätočnosti vymedzenú v § 420 písm. f/ C. s. p., ktorej naplnenie vidí dovolateľ v nedostatočnom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu a nevysporiadaní sa s podstatnými argumentmi žalobcu. Žalobca vymedzil viaceré otázky, na ktoré mu nemala byť poskytnutá odpoveď.

27. Odvolací súd sa v prvom rade podľa názoru žalobcu nedostatočne vysporiadal s otázkou výkladu ust. § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE. Dovolateľ argumentuje tým, že použitie predložky „k“ zákonodarcom neznamena povinnosť výrobcu elektriny oznámiť potrebné údaje „do“ 15.08.2014. V tejto otázke má dovolacia argumentácia žalobcu podobu nesúhlasu so samotným právnym posúdením veci a nezodpovedá vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p. Dovolací súd vzhľadom na neprípustnosť dovolania uplatneného pre nesprávne právne posúdenie veci z dôvodu majetkového cenzu ani nemôže vstupovať do riešenia tejto právnej otázky. Uvedená právna otázka už napokon bola opakovane najvyšším súdom rozhodovaná. Rovnaký záver je potrebné prijať i k ďalším podotázkam patriacim však rovnako pod právne posúdenie veci tvorené výkladom právnej normy § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE. Ide konkrétne o otázky na záver dovolania zhrnuté žalobcom ako nedostatočná reakcia na argumentáciu žalobcu týkajúcu sa nejednoznačnej formulácie § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE, rozhodnutie v rozpore s ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu a ústavného súdu pri neurčitej právnej norme, ktorá pripúšťa rôzny výklad, nedostatočná reakcia na argumentáciu žalobcu ohľadom materiálnej pravdy, stability súdnych rozhodnutí a princípu právnej istoty a nedostatočná reakcia na argumentáciu žalobcu týkajúcu sa rozdielu medzi „zánikom práva“ a „nemožnosťou uplatniť“ si právo na podporu.

28. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku vysvetlil z akého dôvodu sa priklonil k záveru o hmotnoprávnej povahe lehoty upravenej v § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE, a to i s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu a ústavného súdu. Uvedené podľa názoru najvyššieho súdu už vzhľadom na opakované riešenie predmetnej právnej otázky všeobecnými súdmi postačuje pre zodpovedanie výkladu uvedenej právnej normy. Je naopak v súlade s princípom právnej istoty (čl. 2 C. s. p.), aby všeobecné súdy rešpektovali a rozhodovali v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou

vyšších súdnych autorít, ktorá sa týka výkladu tej istej právnej normy, ktorej výklad bol sporný aj v tu posudzovanej veci. Len samotná skutočnosť, že predmetné ustanovenie podľa názoru dovolateľa pripúšťa rôzny alebo protichodný výklad neznamená, že odvolací súd prijatím jednej z možností výkladu tohto ustanovenia neposkytol žalobcovi dostatočnú odpoveď. Odvolací súd sa výkladom predmetného ustanovenia zaoberal a uviedol na základe akých dôvodov dospel k záveru o hmotnoprávnej povahe lehoty. Skutočnosť, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nezodpovedá predstavám dovolateľa sama osebe neznamená nedostatočné odôvodnenie takého rozhodnutia, prípadne jeho arbitrárnosť. Dovolacia argumentácia žalobcu v skutočnosti namieta nesprávne právne posúdenie veci a nezodpovedá vymedzeniu nesprávneho procesného postupu odvolacieho súdu v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p.

29. Ďalšia argumentácia uplatnená dovolateľom v konaní, ktorá má vyplývať z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/82/2019, spočívajúca v tom, že povaha lehoty upravenej v § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE vlastne ani nie je podstatná, je rovnako podľa názoru najvyššieho súdu nesprávna. I keď odvolací súd mohol poskytnúť na túto argumentáciu žalobcu konkrétnejšiu odpoveď v odôvodnení svojho rozsudku, odvolací súd sa adekvátne venoval otázke výkladu predmetného ustanovenia a vychádzal zo záverov uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/18/2018. Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/82/2019 na ktoré opakovane poukazuje dovolateľ, na rozdiel od uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/18/2018, neriešilo právne posúdenie veci, pretože dovolanie bolo uplatnené pre vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ C. s. p. V uvedenom uznesení najvyššieho súdu, ktorým bolo odmietnuté dovolanie žalovaného, najvyšší súd nevyslovil právny názor na povahu lehoty upravenej v § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE, ktorý by bol odchýlny od právneho názoru vysloveného v uznesení najvyššieho súdu sp. zn. 2Obdo/18/2018. V uvedenom rozhodnutí tak nebol vyslovený právny záver, na ktorý by odvolací súd bol povinný reagovať. Najvyšší súd zároveň upriamuje pozornosť dovolateľa na nález ústavného súdu z 10. novembra 2022, sp. zn. III. ÚS 439/2022, ktorým ústavný súd rozhodol, že uznesením najvyššieho súdu z 30. júna 2020, sp. zn. 2Obdo/82/2019 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 27. marca 2019, sp. zn. 2Cob/171/2018, bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a obe rozhodnutia ústavný súd zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie. Ústavný súd v predmetom náleze vo vzťahu k rozhodnutiu krajského súdu konštatoval, že podľa názoru ústavného súdu je názor krajského súdu o procesnoprávnom charaktere lehoty [§ 4 ods. 2 písm. c/ zákona o obnoviteľných zdrojoch energie] vyodený len z odkazu na použitie zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (obsiahnutého v § 17 ods. 1 zákona o obnoviteľných zdrojoch energie). Teda predpisu verejnoprávneho charakteru. Podľa názoru ústavného súdu takéto z pohľadu záruk obsiahnutých v práve na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces k spornej otázke povahy zákonom stanovenej lehoty na splnenie oznamovacej povinnosti neexistujú. Následne vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu ústavný súd uviedol, že ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, aprobejúce celkom nedostatočné vysvetlenie rozsudku krajského súdu, je ústavne neudržateľné.

30. Dovolateľ ďalej namieta, že odvolací súd sa nedostatočne vysporiadal s argumentáciou žalobcu týkajúcou sa skutočnosti, že k splneniu povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE došlo včas iným spôsobom ako podaním zásielky na poštovú prepravu dňa 15.08.2014. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu však jednoznačne vyplýva, že odvolací súd dal žalobcovi na túto argumentáciu konkrétnu odpoveď, a to konkrétne v bodoch 43. až 47. a 49. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu. Odvolací súd zdôraznil, že dokumenty, na ktoré žalobca poukazoval sú listinami vydanými v osobitnom konaní, medzi žalobcom a ÚRSO, v ktorom žalovaný nevystupuje a nemožno ich zamieňať s oznamovacou povinnosťou podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE. Zároveň že pri plnení povinnosti podľa § 4 ods. 2 písm. c/ zákona o podpore OZE ide o každoročne opakovanú povinnosť a nie o jedno cenové rozhodnutie ÚRSO vydané v roku 2014. Z oznámenia musí byť ďalej zrejmá vôľa, komu smeruje tá vôľa a v akom rozsahu. Cenové rozhodnutie nemôže takéto oznámenie nahradiť. V uvedenom odôvodnení rozsudku odvolacieho súdu najvyšší súd nevzhliadol svojvoľnosť, zrejmú nelogickosť alebo nekonzistentnosť, naopak bola žalobcovi poskytnutá adekvátna odpoveď na jeho argumentáciu.

31. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu, že žalovaný porušil všeobecnú prevenčnú a zakročovaciu povinnosť, najvyšší súd uvádza, že predmetom konania nie je náhrada škody, ktorá by bola následkom porušenia týchto povinností žalovaným. Predmet sporu určil žalobca v návrhu na vydanie platobného rozkazu, a to ako nárok na zaplatenie doplatku za elektrickú energiu fakturovanú žalobcom žalovanému faktúrami č. VF/201500407 a VF/201500501. Žalobca tak určil skutkové okolnosti posudzovaného sporu, ktoré bolo potrebné v konaní skúmať. Predmetom skúmania a dokazovania na nižších súdoch tak neboli jednotlivé prvky vzniku zodpovednosti za škodu žalovaného. Dovolací súd je viazaný skutkovým stavom zisteným odvolacím súdom (§ 442 C. s. p.). Uvedená argumentácia žalobcu vzťahujúca sa k iným skutkovým okolnostiam preto nemôže byť predmetom dovolacieho prieskumu.

32. Z uvedených dôvodov najvyšší súd prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 420 písm. f/ C. s. p., nevzhliadol. Vzhľadom na tento záver, ako aj na záver prijatý v bode 24. odôvodnenia tohto rozhodnutia, je potrebné dovolanie žalobcu odmietnuť podľa § 447 písm. c/ C. s. p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

33. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd v zmysle § 453 ods. 1 C. s. p., v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p., a žalovanému ako úspešnej sporovej strane v dovolacom konaní priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.